

Szfinx

Az állat, akit magamban felfedeztem,
ő lesz valamikor utolsó keresztem.
Agyara kezemben pokol-küldte kés,
kifog mindenféle idióta teszten,
és le nem gyúri a megmérettetés.

Nem elég, hogy démonnal kell háborúzni,
s az örök lelkiismeret-furdalás,
mely a múltban önkínzó tudattal ás,
most, mint a hóban tátog egy új hiúznyom
a régiek mellett a szarvasra: Láss!,
itt van már érezhetően, hajszol, nyúz, nyom.

Ökölbe harapást gyűjt a holnapokban,
izmait próbálja s szemhéjam remeg,
azt hörghi: – *Benned még sok szörnyű dolog van,*
s ha majd a legbelső törvény lángra lobban,
bizony, pórrá ég kimunkált jellemed.

Mind szabadok a DNS-láncra vertek,
lényük mindannyiunkban ugrásra kész,
hogy megtegyék, mit eddig sohasem mertek,
s újból sivataggá züllesszék a Kertet,
melyre annyit áldozott a szív s az ész,
s amelyet soha parlagon nem hevertet.

Nemcsak rajtunk múlik fel- s letámadásuk,
vélem, egykor tervbe vették mások, másutt,
kik ismerték a világ természetét.
Ha civilizációnk sírját megássuk
magunk, megmarad nekik néhány letét:
kataklizmák, pólusváltás, fagy, sötét.

Ám fajunk mindenképp megéri a percet
egyszer, mikor ki önnön vadállatát
későn oldja el, mert még emberbarát,
az tábortűz fölött nyársra húzva serceg
tátott száján csodálkozással: Nahát!

Ilyen *lennék*, ha azt az időt megérem,
s attól tartok, akkor másmilyen leszek:
az istentelenségtől felforr a vérem,
s csak tombolnék, mint a többi megveszett
növelvén a káoszt utcán, parkban, téren,
míg végül egy sunyi orvlövész „leszed”.

Nem értették meg még a földhözragadtak,
mire képes a költői képzelet,
melyet a szellemiségből kitagadtak.
Iszonyához ők maguk adnak jelet,
aztán ámulnak, hogy nem ellenfelek.

E sátániaknak lesz félnivalójuk,
ha a Kozmosz, a végzetszavas sűgőlyuk
hitványságuk miatt végképp eldugul.
Hablatyolhatnak hiába hazugul,
minden bűnösre több százezer bíró jut,
mert már nem a belső hadiösvényt rójuk.

Én és a kis ragadozóm. Visszavarr ma
még minket a fénykúp-palástra a *karma*
rossz gombként nap mint nap, bár lehullanánk,
s emberalattiba gurulván, tanyánk
ott vernénk fel. Bármí jön, s a sárba ránt,
ezzel a *metajogot* testálja ránk,
s nem nevünk többé, hogy: a Jóisten barma.

De ha nem száll alá a mennyből köpés sem,
s könnyben nőtt nádas sóhajoktól zizeg,
mert agyvelőt jelent kilenced, tized,
múltunkért szörnyem oltalommal fizet:
– *Nem tudod még, s már régen szívedbe vésstem,*
visszhangozzák majd egek, földek, vizek:
én állok melléd a teljes szétesésben.

